

Petelinji zajtrk

MARKO NABERŠNIK, 2007

MARCEL ŠTEFANČIČ, JR.

Stari filmi noir so vedeli, kaj morajo storiti s pasivnim, depresivnim, naivnim, brezposelnim, klateškim moškim, ki nima sreče - poslali so ga v vukojebino, kjer se je lahko kot najeta roka prilepil na kakega malega podjetnika z atraktivno ženo, ki je pokala od frustriranosti in dišala po seksu. Ko je Jack Nicholson v filmu *Poštar zvoní zmeraj dvakrat* - ali pa še pred njim John Garfield - stopil pred to fatalno, se mu je po glavi motalo le eno vprašanje: naj jo pofukam ali ubijem? V *Petelinjem zajtrku*, posnetem po romanu **Ferija Lainščka**, se glavnemu junaku, Djurotu (**Primož Bezjak**), po glavi mota rahlo drugačno vprašanje: koga naj ubijem, da jo bom lahko pofukal? **Marko Naberšnik** namreč v *Petelinjem zajtrku*, sicer narečnem sinonimu za "jutranji fuk", shemo starih filmov noir preseli v slovensko vukojebino, na manično-depresivno ravnino severovzhodne Slovenije. In instrumental, ki ga je zložil **Saša Lošič** (Ry Cooder je bil žal nedosegljiv), daje temu neonoiru pravo intonacijo in tudi prave patološke podtone, obenem pa ne moti sentiša **Severine**, ki se pretika skozi film.

Mehanik v krizi - **Bojan Emeršič**, ne ravno *Alec Baldwin* iz *Glengarry Glen Rossa*, ampak bolj Zmago Batina brez kostuma - se mora nekoga znebiti, zato se znebi Djurota. Nič posebnega, le njega se je očitno vedno najlažje znebiti. Pa ne le zato, ker je samski (in pasiven, depresiven, naiven ipd.), ampak zato, ker ima v očeh tisto delinkventno iskro, ki bi delodajalcu slekla mamo, kaj šele ženo. Ostareli in osamljeni mehanik Gajaš (**Vlado Novak**), pri katerem potem obtiči in ki je nekoč slovel od Triglava do Kragujevca, a zamudil vse vlake, sicer nima žene, ima pa jo Lepec (**Dario Varga**), lokalni ketnasti posttranzicijski frajer. Ime ji je Bronja (**Pia Zemljič**), izgleda pa kot svež veter nad sodom smodnika - zviška gleda le na moške, ki jih pozna, oh, in z avtom se stalno zaletava zato, ker, rečeno v jeziku *Usodne nesreče*, išče kontakt. Kot bi dahnil Humphrey Bogart: "She was worth a stare, she was trouble." Ko je nazadnje pogledala, je imela moža - ko bo pogledala naslednjič, ga morda ne bo več imela. Ni nujno, da Djuro in Bronja verjameta v ljubezen na prvi pogled, toda to prihrani veliko časa. In ko se menage-a-trois premakne v senco, na sonce stopijo mali špricerski ekscentriki, ki Ukrajinkam odgriznejo klitoris, psi, ki razumejo nemško, in muzikanti, ki imajo občutek, da igrajo mrtvim - ruralni paspartuji, ki bi se dobro podali poceni motelom, v katerih rjuhe zamenjajo večkrat kot stenice. *Petelinji zajtrk* je komedija, ki se giblje v ritmu tragedije, gnane z melanholično kamero **Valentina Perka**, ki najde tisto, kar mora najti, da bi ujela tako *arty* mazohiste kot *party* eskapiste, vse ostalo pa prepusti štokljam in privilegiranemu pogleda Primoža Bezjaka. In to, da Naberšnik iz Lainščka potegne Jamesa M. Caina, pomaga.

ZA +